

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Nižší soudy právem opřely své rozhodnutí o to, že žalobce sám připustil, že jednal proti zákonu, že se vzdal nároku na vrácení zabavených dolarů a zažádal za upuštění od dalšího trestního řízení, v čemž mu bylo vyhověno. Tím se stalo, že věc nebyla dále projednávána, protože právě trestní řízení tím bylo skončeno, a je nerozhodné, bylo-li žalobci vyřízení finančního ředitelství v U. ze dne 4. října doručeno, čili nic, bylo-li jen trestní řízení na základě žalobcovy žádosti zastaveno; z toho důvodu nebyl skutkový děj přezkoumán s hlediska jiných předpisů, po případě před jiným úřadem a tento úřad nemohl o věci před uplynutím promlčecí lhůty rozhodnouti. Proto nesejde ani na tom, zda byl finanční úřad příslušný, či zda patřila věc, jak míní žalobce, před politický úřad. I kdyby tu nebylo bývalo příslušnosti finančních úřadů, nebylo prohlášení žalobcovo před nimi a úřední jednání, k němuž následkem tohoto jeho prohlášení došlo, právně bezvýznamné a neplatné, protože kdyby byl správný nynější názor žalobcův, byla by bývala trestní věc postoupena příslušnému politickému úřadu, ale propadnutí zabavených dolarů ani v tomto případě se zřetelem k předpisu § 21 odst. 3 nař. 644/19, jehož se sám žalobce dovolává, nebylo vyloučeno. Žalobce tedy neprávem vytýká teprve nyní nepříslušnost finančních úřadů a nezákonnost jejich opatření, když se v onom trestním řízení předepsanou cestou nebránil, a neprávem své nároky na vrácení dolarů uplatňuje teprve v době, kdy už podle jeho tvrzení nastalo promlčení. Nesejde tudíž na tom, zda se žalobce provinil proti tomu předpisu, jenž byl uveden ve vyjádření finančního úřadu, nýbrž stačí — jak správně uvedly nižší soudy, — že si byl žalobce vědom, že jednal proti předpisu, že s opatřením finančního úřadu souhlasil, že se vzdal nároku na vrácení dolarů a že požádal, by trestní věc dále projednána nebyla. Jaké motivy ho k tomu vedly, je nerozhodné. Za těch okolností nemůže žalobce nyní dovozovati, že finanční správa byla jen depositářem dolarů, jež byly prohlášeny za propadlé, anebo že žalovaný stát byl bezdůvodně obohacen. Odvolací soud správně poznal také, že ve sdělení úřadu o tom, jaké následky mohou žalobce stihnouti, nelze shledávati neoprávněnou hrozbu. Z nálezu nejvyššího správního soudu nemůže žalobce nic dovozovati ve svůj prospěch, protože v nálezu otázka, přísluší-li žalobci soukromoprávní nárok na vrácení požadované částky, nebyla řešena.

Čís. 13298.

Byly-li věci vylučované žalobou podle § 37 ex. ř. již právoplatně prodány veřejnou dražbou, nelze již s úspěchem vylučovati je, nýbrž jen výtěžek za ně docílený. Setrval-li i pak žalobce při své žalobní žádosti o vyloučení věcí, ač žalovaný namítl, že vylučované věci již byly právoplatně prodány, a neučinil-li návrh na změnu žalobní žádosti v ten rozum, by mu byl vydán výtěžek za vylučované předměty, jest žalobu zamítnouti.

(Rozh. ze dne 16. února 1934, R II 4/34.)

Žalobu o vyloučení věcí z exekuce procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě ke svému zrušovacímu důvodu, o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud v napadeném usnesení uvádí, že není sporu o tom, že vylučované předměty (kůň, kráva a vůz) byly s realitou jako její příslušenství prodány, že příklep byl právoplatně udělen dne 25. dubna 1933, a že vylučovací žaloba byla podána 22. května 1933. V rozhodnutí čís. 8092 sb. n. s., jehož se odvolací soud sám dovolává, bylo vyloženo, že vylučovací žaloba podle § 37 ex. ř. jest přípustná i po exekčním prodeji nemovitostí, dokud se rozvrhové usnesení nestalo právoplatným, a že i pak lze uplatnit nepřípustnost exekuce, jenže nemůže po příklepu již býti vylučována věc sama, nýbrž podle zásady »pretium succedit in locum rei« jen výtěžek za ni docílený. Byly-li tedy v souzeném případě vylučované předměty právoplatně veřejnou dražbou již prodány, nelze je již s úspěchem vylučovati, nýbrž jen výtěžek za ně docílený, a je důsledkem toho zbytečné prováděti důkazy v tom směru, zda žalobci přísluší takové právo k zabaveným a prodaným předmětům, které činí exekuci nepřípustnou, jakž odvolací soud vyslovuje a z toho důvodu rozsudek prvního soudu pro neúplnost zrušuje. Žalobce při své žádosti žalobní o vyloučení předmětů setrval, ač žalovaný namítl, že vylučované předměty již byly právoplatně prodány, a návrh na změnu žádosti žalobní v hořejším smyslu neučinil. Poněvadž k rozhodnutí o původním žalobním návrhu doplnění řízení ve smyslu napadeného usnesení není třeba, nezbylo než rekursu vyhověti a jak shora rozhodnouti.

Čís. 13299.

Úprava pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.

Vzdání se nároku na úpravu pachtovného, nastavší před vydáním vládního nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n., nemá právní účinek.

Nároku pachtýře na úpravu pachtovného není nutně na závalu, že pachtýř použil k obdělávání též námezdních sil.

(Rozh. ze dne 17. února 1934, R I 1288/33.)

Oba nižší soudy rozhodly o návrhu pachtýřů na úpravu pachtovného tak, že navrhovatelům nárok na úpravu pachtovného nepřisluší.

Nejvyšší soud změnou napadeného usnesení zrušil usnesení prvního soudu a vrátil mu věc, by o úpravě pachtovného znovu rozhodl.